

[Erik Eriksen.]

let at vurdere. Det ærede medlem ville sikkert, hvis han skulle svare med det samme, sige: du kan sige dig selv, at det var heller ikke meningen. Men forsåvidt er det jo lidt kedeligt, for af det ærede medlems udtalelser var der en hel del, som var sagt særdeles direkte, og andet var mere indirekte, og det var måske dette mere indirekte, der var det mest interessante. Det ærede medlems konstatering af, at åbningstalen var uden fanfare og blottet for vide udsyn, fortæller egentlig, at han på væsentlige områder er enig i den karakteristikk, jeg har tilladt mig at give af åbnings-talen. Jeg kan sige: såre interessant! Regeringens fortid — hvis jeg må indskyde den bemærkning — er i det hele taget sådan, at den savner enhver mulighed for at blæse fanfare. Den højtærede statsminister savner i orkestret både mandskab og instrumenter til den slags ting. Jeg overhørte heller ikke det ærede medlems bemærkning om, at statsministerens tale vidnede om en ganske ædruelig bedømmelse af den situation, hvori hans regering og landet befinder sig — altså den situation, hvori hans regering befinder sig, så er det sagt.

Iøvrigt sagde det ærede medlem, at det skulle være et arbejdsår, hvad angår huslejelovgivning, byggestøttelovgivning, skattereform o. s. v., og vedrørende skattereformen gik det ærede medlem ud fra som en selvfølge, at regeringen, når det nu kom til udvalgsarbejdet, medvirkede til at fjerne de hindringer, som regeringen vidste findes i forslagene. Regeringen vidste det fra den tidligere behandling af forslagene, blev der sagt. Jeg synes, at her kunne det ærede medlem godt for en gangs skyld have været venlig overfor mig og have talt direkte og sagt lige ud til regeringen, at på dette område har venstre og konservative ret i deres bebrejdelser mod regeringen, fordi den også på dette område forsøger, forøvrigt med en forbløffende åbenhed, at føre oppositionspolitik også som regering.

Vedrørende foranstaltningerne imod valutakrisen, som jo iøvrigt er drøftet meget indgående, sagde det ærede medlem, at disse foranstaltninger var så omfattende, som det med rimelighed kunne forlanges, når den korte tid, der var til deres ud-

arbejdelse, toges i betragtning. Det er også en såre interessant udtalelse, fordi her siger det ærede medlem, at de forslag, han hjalp regeringen med at bringe i havn, har egentlig ikke en sådan værdi, at de garanterer os, at vi ikke behøver at nære frygt for fremtiden. Det skal jeg måske senere vende tilbage til.

Det, som særlig interesserer mig i forbindelse med det ærede medlems udtalelser, var det, han sagde om, at der ikke var etableret en fast flertalsblok. Det ærede medlem sagde, at det, der var sket, var, at der var tilvejebragt et flertal for de foranstaltninger, der nu er gennemført, og at det var folketingets pligt at undersøge, om der var mulighed for at tilvejebringe fornøden enighed om foranstaltninger, som regeringen kunne tiltræde. Det er det, der er sket, sagde det ærede medlem, og han føjede til: hverken mere eller mindre. Nu skal jeg ikke give mig af med at spørge om, hvad der ligger i det ærede medlems ord. Jeg vælger at tage udtalelserne, som de er faldet.

Jeg kan oprigtig talt heller ikke tro, at det radikale venstre kan gå ind i en socialdemokratisk regering. Når jeg tænker på debatten i går, når jeg tænker på alle de problemer, som fremtiden formentlig vil stille os overfor, så kan dette ikke være muligt. Derfor er jeg til en vis grad glad for det indtryk, som det ærede medlems tale har nedfældet også i mit, jeg havde nær sagt, forhærdede sind.

Det ærede medlem var ængstelig for, at venstre i fremtiden ville fastholde en linie, hvorefter vi kun ville medvirke til, hvad de konservative kunne sanktionere, og det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) var bange for, set fra det modsatte synspunkt, at vi ikke var hjertelige nok overfor de konservative, og i går blev der brugt en vending om det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, som jeg ikke kan huske. Jeg tillægger ikke disse ord nogen særlig vægt. Jeg har gået herinde i for mange år til, at det gør særligt indtryk på mig.

Jeg har tidligere sagt det, og jeg gentager det gerne, at samarbejdet mellem venstre og det konservative folkeparti i den periode, vi sad i regeringen sammen, og nu, da vi tilhører oppositionen, har været og er af en sådan beskaffenhed, at både